

[Ministeren for kulturelle anliggender]

fremsættes for folketinget senest i folketingsåret 1980-81.

Med lov nr. 306 af 10. juni 1976 om musik var det første gang, der gennemførtes en samlet lovgivning om musik. Ved loven gennemførtes således i et vist omfang støtteordninger for nydannelser og ny aktiviteter på musikområdet. Loven var en retfærdigheds-handling over for det almenne musikliv.

I det fremsatte lovforslag om revision af musikloven stilles der kun ret få forslag om ændring af den gældende lovs tekst. Loven har nemlig i sit virke såvel med hensyn til struktur som med hensyn til udformning vist sig som et velegnet og tilfredsstillende værktøj til varetagelse af lovens formål om fremme af musiklivet i Danmark.

Med ændringsforslagene på lovens strukturelle-administrative område tilsigtes en forbedret effektivitet og stabilitet. Dette gælder forslaget om, at det gøres til en forpligtelse for de enkelte amtsråd at nedsætte amtsmusikudvalg. Samme formål har forslagene om forlængelse af beskikkelsesperioden for musikrådets medlemmer samt forslaget om lempelse af betingelserne for valgbarhed til rådet.

Bestemmelserne om lovens støtteområder og -muligheder indeholdes i den gældende lovs kap. 2 (§ 3). Jeg har - ud over at give en motivering for ændringsforslagene til denne bestemmelse - fundet det hensigtsmæssigt og påkrævet i bemærkningerne til denne bestemmelse at give folketinget en fyldig redegørelse om de indvundne erfaringer og den fulgte praksis på disse områder, dels fordi folketinget ikke tidligere er blevet gjort bekendt med lovens funktion i praksis, dels fordi redegørelsen tjener som udgangspunkt og begrundelse for den bevillingsforøgelse, som er foreslået i det fremsatte lovforslag.

Ved fremsættelsen af forslaget til lov om musik i januar 1976 udtalte den daværende kulturminister, Niels Matthiasen, bl. a., at der med de midler, som da blev foreslået afsat til musikformål i lovforslaget, ville være adskilligt, som i den første tid ikke kunne tilgodeses eller i hvert fald tilgodeses i tilstrækkeligt omfang, men han fandt det vigtigt, at lovforslaget blev udformet således, at mulighederne var til stede og kunne udnyttes efterhånden.

Forslaget om forøgelse af bevillingerne må ses på denne baggrund. Musiklivet i Dan-

mark har været i en rivende udvikling, og behovet for yderligere midler til støtteformål inden for lovens rammer er efter min opfattelse klarlagt gennem redegørelsen i lovbe-mærkningerne, som jeg i det hele skal hen-vise til.

Med udgangspunkt i musikloven af 1976 oprettedes der amtsmusikudvalg i alle amter. Denne nyskabelse har været af afgørende betydning for musiklivets udvikling og for den decentralisering, som var en af lovens grundlæggende ideer. Det ville være ønskeligt, om der yderligere etableres et samarbejde mellem amtsmusikudvalg og primærkommuner. Det er af vigtighed, at der nu skabes et grundlag for at videreudvikle det samarbejde, som var en forudsætning for ideerne bag loven af 1976. På denne nødvendige videreførelse bygger også overvejelserne i lovens bemærkninger om mulighederne for i forståelse med de kommunale foreninger at stille mod fastlæggelse af vejledende tilskudsfordelingsprincipper mellem stat, amter og primærkommuner på sådanne støtteområder, hvor de fælles interesser tilsiger dette.

For landsdelsorkestrenes vedkommende tænkes den hidtidige ordning, herunder tilskudsordningen, videreført. Herudover foreslås der kun en mindre udvidelse af tilskudsbetingelserne med henblik på gennemførelse af en spredning og forøgelse af orkestrenes koncertvirksomhed. Endelig er orkestrenes medvirken ved Den jyske Operas forestillinger på landsplan foreslået indført i lovteksten.

Jeg lægger den største vægt på, at det fremsatte forslag fremmes. Musikken har for skabere, udøvere og modtagere - som udtryksmiddel og som meddelelsesmiddel - en værdiskabende funktion som næppe nogen anden kunstart i kraft af sin umiddelbare tilgængelighed. Det er forslaget hensigt, at musiklivet skal hjælpes, støttes og tilbydes muligheder for en spredning til gavn og udvikling for de mange.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne i lovforslaget, skal jeg anbefale dette til velvillig behandling i det høje ting.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af brandloven.

[Justitsministeren]

(Lovforslag nr. L 105).

Lovforslaget tilsigter at tilvejebringe hjemmel for, at en kommune kan sammenlægge brandkommissionen og civilforsvarskommissionen til en beredskabskommission. Forslaget forudsætter en samtidig ændring af civilforsvarsloven i overensstemmelse med det fremsatte forslag herom.

Indenrigsministeriet igangsatte i 1977 et udvalgsarbejde om civilforsvar og brandvæsen m. v. Udvalget fik blandt andet til opgave at udarbejde forslag til etablering af et lokalt beredskab omfattende det nuværende civilforsvar og brandvæsen i kommunerne som én organisation.

Udvalget har i sin betænkning, der blev afgivet i 1978, gennemgået en række fordele og ulemper ved forskellige grader af samordning eller integration af det kommunale brandvæsen og civilforsvar. Udvalget har konstateret, at der på det gældende lovgrundlag er gennemført samordning i varierende grad i ca. 40 af landets primærkommuner. Udvalget har ikke fundet grundlag for at foreslå en obligatorisk samordning eller integration af væsenerne, men har fundet behov for, at brandloven og civilforsvarsloven ændres således, at det bliver muligt for en kommune med såvel brandkommission som civilforsvarskommission at bestemme, at disse skal sammenlægges til en beredskabskommission, hvis det findes ønskeligt eller hensigtsmæssigt.

Lovforslaget tilsigter at gennemføre udvalgets forslag om at give den enkelte kommune mulighed for at foretage denne sammenlægning. Udvalget har fundet, at den enkelte kommune er bedst egnet til at foretage den samlede hensigtsmæssighedsvurdering, herunder vedrørende de praktiske fordele ved en sammenlægning. I overensstemmelse hermed indeholder lovforslaget ikke særlige kriterier for anvendelse af beføjelsen til sammenlægning.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til lovforslagets bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om personnavne.

(Lovforslag nr. L 106).

Lovforslaget, der afløser den gældende navnelov fra 1961, skal især gennemføre navneretlig ligestilling mellem mænd og kvinder og mellem børn i og uden for ægteskab.

Ifølge de gældende regler får et barn i ægteskab ved fødslen faderens navn, medens et barn uden for ægteskab får moderens navn. Efter lovforslaget får børn – hvad enten de er født i eller uden for ægteskab – ved fødslen forældrenes efternavn, såfremt forældrene har samme efternavn. Hvis forældrene ikke har samme efternavn, kan de vælge, om barnet skal have sin fars eller sin mors navn.

Med hensyn til ægtefællers navn er det i dag sådan, at kvinden ved ægteskabets indgåelse automatisk får mandens navn, medmindre hun erklærer at ville beholde sit hidtidige navn. Efter forslaget beholder ægtefællerne ved indgåelse af ægteskab deres hidtidige navne. Ønsker de at føre samme efternavn, kan den ene ægtefælle ved anmeldelse til vielsemyndigheden antage den anden ægtefælles navn.

Navneloven er ifølge sagens natur en lov, der har betydning for os alle. Det er derfor et vigtigt område, hvor man fra lovgivningens side kan markere en ligestilling mellem kvinder og mænd og mellem børn i og uden for ægteskab. Som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget er ligestilling ikke alene et spørgsmål om lovregler, men nok så meget et spørgsmål om befolkningens holdning. En kønsneutral lovgivning kan imidlertid medvirke til den nødvendige holdningsændring.

Lovforslaget bygger på principperne i det forslag til ændring af navneloven, som medlemmer af det radikale venstre fremsatte i foråret 1980. Forslaget blev under 1. behandlingen positivt modtaget af ordførerne fra samtlige partier og har været den indirekte anledning til, at justitsministeriet nu har udarbejdet det foreliggende lovforslag. Jeg vil derfor gerne takke det radikale venstre for deres initiativ.

Som jeg anførte under behandlingen af det radikale lovforslag, var der i forslaget nogle uafklarede spørgsmål. Det var således holdt åbent, hvad der skal gælde, hvis forældre med forskelligt efternavn ikke anmelder et efternavn for barnet. Der var heller ikke taget stilling til, om efternavne, der er erhvervet på grundlag af ægteskab, de såkaldte gif-